

Krupina, 4. apríla 2019

Dobry' deň!

Milá priša, týmto listom by som Vám rád poďakoval za prácu, ktorú robíte. Za doručovanie listov, nechcených šekov, falikov.

A teraz skutočný dôvod. Volám sa Jakub. Mám sedem rokov a žijem v Košiciach so svojou milou maminou a starými rodičmi. Pýtate sa, kde mám ocka? Ocko od nás odišiel, keď som bol ešte malý. Teraz chodím do druhej triedy základnej školy.

Keď sa mi stala táto príhoda, bol som len prvák. Naučil som sa už veľky písmentá, a preto som sa rozhodol, že napíšem ockovi môj prvý list.

Keď som list dopísal, vložil som ho do obálky a našiel na poštu. Keď som tu pošťára Joška, ktorý nám vždy nosí poštu a otias sa kavačom na čaj a sušienky. Je to môj dobrý kamarát a dokonca mi pomáha aj s matematikou. Keď ma Joško našiel, čudoval sa, že som prišiel sám.

Nesmel som mu povedať, že chcem poslať list. Nechcel som, aby sa mamka dozvedela o mojom nárade. Podal som obálku Joškovi. Pošťár sa na mňa usmial popod fúzy. Vysvedčil mi, že okrem mena musím vypísať aj celú adresu, kde len pán býva. Potom ešte sroju, aby sa list mohol vrátiť, keď nenájde adresu s takým menom.

Nerobil som, čo mám robiť. Adresu mi mama nechcela povedať. Vedel som len toľko, že Peter Čestný býva v Trenčíne.

„To je teda poriadne ďaleko. A kto to je?“ vyvedal sa ma pošťár Joško. Pozrel som na špičky svojich nohových tenísk. V ruke držal list a pomaly sa mi hnuli slzy do očí. Išlo som sa rozplakať. Ako nejaká baba. „Je to môj ocko,“ povedal som. „Chcel som, aby ma prišiel navštíviť na moje narodeniny. Tak dávno som ho nevidel.“

„Netuď smutný,“ Joško mi postrapalil vlasy. „Chlapi sa neverdávajú! A pošťári obzvlášť.“ Zbral ma za ruku a naviedol do kancelárie. Zavolali sme na poštu do Trenčína.

Zdvihla to pani Janka, ktorá pracuje na pošte celú večnosť. Bolo to super, pretože poznala väčšinu obyvateľov mesta. Po

račiatocnej nedôvere sa predsa len dala presvedčiť. A predstavte si, našla v košname meno Peter Čestný. Problém bol v tom, že boli hneď braja.

Veľmi som chcel poslať list, ale mali sme tu adresy. Tak som dostal skvelý nápad. Dotchol som domov, roztril svoje prasiatko, ktoré som dostal minulý rok na narodeniny. Medzi kúsokami ležalo aj niekoľko našetrených peňazí. Čepiny som schoval do skrinky pod svoje veci a peniaze do najhlbšieho vrecka svojich nohavíc. Netrpelivo som čakal na ďalší deň.

Skoro ráno som sa vybral do školy. Mamku som silno objal a dal jej pusu na líce. Keď našla na roh ulice, vybralil som sa cez školskú bránu a upaloval rovno na stanicu. Musel som sa postaviť na špičky, aby som dočiahol po okienko a vypýtal si lístok do mesta Trenčín. Ešte mi vyšíli nejaké peniaze, tak som si kúpil sladkosť a kofolu v bufete. Naskočil som na vlak a smeroval k môjmu vytyčenému cieľu. Tadol som si k oknu, aby som mal dobrý výhľad. Vlak sa rýchlo rozbehol a jeho monotónny rytmus ma nakoniec uspal. Neviem, ako dlho som spal, keď ma roztudila čiarsa ruka. Bol to revízor. Podal som mu pokrčený lístok s bojasklivým úsmerom. Revízor na mňa zaxeral a opýtal sa, s kým tu som. Zaklamal som, že s ockom, ale revízor sa nedal. Mal som pocit, že mi celá brava horí a ruky sa mi hrozne račali podiť. Ani to nerabralo. Pozeral na mňa skúmarým pohľadom. „Je tu so mnou!“ ozval sa hlas pošťára Joška.

Ja som sa od prekrapenia posadil aj ústa som mal odorené. Revízor pokrútil hlavou a pobral sa ďalej. Pošťár Joško si sadol vedľa mňa a karkavým pohľadom na mňa pozrel.

Pošťár Joško mi navrhol, aby sme sa vrátili domov. Celou cestou som sedel so zvesenými plecami. Neprehovoril som ani sločko. Neredel som, či sa mám hnevať, alebo plakať. Trochu som sa báľ, čo povie mama.

Ubehlo to celkom rýchlo a neskoro popoludní sme vystúpili na stanici. Pre istotu ma Joško odprevadil domov, ale zastavili sme sa ešte v cukrárni. Hladký koláč dodal odrahu. Keď sme

došli domov, vo dverách čakala mama s veľmi prísnou tvárou. Nemusela ani prehovoriť, vedel som, čo si myslí.

"Bol so mnou," ozval sa Joško. "Chcel vedieť ako funguje pošta, tak som mu ju poukazoval. Prepáč, mali sme si to poredať." Predstavte si, kase sa ma raskatol môj kamarát Joško. Zmurokol na mňa a nikto už nič neporedal.

Bol to druhý deň a alkom ma unavilo to cestovanie. Ďalšie dni plynuli ako voda. Neprisiel ani poštar Joško. Dokonca sa blížil koniec školského roka a aj deň mojich narodenín. Všetci sa pýtali, ako by som mal šelanie. "Žiadne..." Nechcel som žiadnu hračku, ani kúčko, ba dokonca ani výlet. Chcel som len poslať svoj prvý list a pozvať na oslavu svojho ocka.

Školský rok sa skončil. Keď som dostal prvé vysvedčenie. Doma bolo všetko pripravené. Na stole tá hľadana najväčšia torta na svele, okolo pár nádherne zabalených darčiekov. Inokedy by som sa nerušoval a hneď by som sa kochol k nim. Ale v ten deň som mal len jednu myšlienku. Mamka, tatka aj dedko sedeli za stolom, keď k nim sa ozval vonček.

Otvoril som dvere a predom mnou stál poštar Joško, "Zasielka pre Jakuba !!!" zvolal.

Spomeneho vykukol... môj ocko - Peter Čestný. "Všetko najlepšie, Jakub !!!" do už kričali otaja

"My poštarí vždy doručíme poštu," ešte mi poredal Joško a zmurokol na mňa.

Už som si rzykol, s akým nemým úžasom pozerám na svojho kamaráta poštará. Vďaka tomu, že pracuje na pošte, mi pomohol premeniť môj sen na skutočnosť. Ďakujem.

S pozdravom

Jakub